

סידור תפלה להרש"ש

הוה, יוד יוד יהה הא הי וו ואו ואו, הה הא הי
א א א, ל ל ל, איש, ד ה ד, נו י י ה

לברך את ה' כסא אברהם, עבד א'.

יכוין להמשיך לכתר דלחה ד' אלפין פשוטין דד' לבושין דד' מוחין דצינה דז"א
כל א' כלול מד' לפי גדלות דאחד גדולה כד' דלתי"ן.

א א א א א א א א א א א א א א א א

יכוין להאיר מחז"ד דז"א לחז"ד דלחה.

שם

כבוד

ברוך

אלף הי יוד הי אלה הא יוד הא אלף הי יוד הי

מחכמ' דז"א לחח"ן דפרלופי מדעת דז"א לחו"ג דדתי"ן מזינה דז"א לבג"ה דפר' חז"ד דלחה.

יכוין להעלות פרק עליון דפרלופי חז"ד דלחה. יכוין להשאיר ב' פרקים

דנלח דמ"ה וז"ן עם ג"פ יכוין צר"ס צרוך שם כבוד תחתונים דנלח דמ"ה וז"ן

חסד הרי ד' פרקין דחסד גי' שכ"ב כמס'. ב' קס"א בנלח דז"א והם כנגד ב' ונמשכים לחו"ב דלחה אותיות **שם**.

ושאר האותיות גי' קמ"ג

וקנ"א חסד י"ו שנתנו בכתר דלחה והם כנגד ב' מוחין דחו"ג ונמשכים בחו"ג דדתי"ן דלחה.

יכוין להעלות פ"ע דהוד דז"ן דז"א עם ג"פ גבו' הרי ד"פ בגבורה דז"א כנגד ד' אותיות **כבוד**.

(* (ויכוין שיאירו ג' מוחין חז"ד דלחה בגולגלתא דילה.)

מלכותו

(* ועיין בפע"ח מדרושי ק"ש שעה"מ פ"ח וצס' תו"ח דקכ"ז ע"א ושם
מבואר דהכונה הזאת היא דוקא בק"ש שעה"מ ע"ש וכן כתב צס' עלי נהר
די"ג ע"ב חוה מ"ו וז"ל ומ"ש בסידור בק"ש של היום צבס"כ להאיר מחז"ד דלחה
בגולגלתא דילה טעות סופר שהעתיק והוא מק"ש שעה"מ עכ"ל ועיין בע"ח
שט"ל דרוש יוד ופע"ח שם פ"ז וצס' תו"ח שם דהגי' שם דמאירין חז"ד
דז"א בגולגלתא דנוק' ונלע"ד כי הכל פ' אחד הוא ור"ל כי תחלה הג' מוחין
דחז"ד דז"א הם מאירין בחז"ד דנוק' ואח"כ משם הם מאירין בגולגלתא דילה
כמבואר בשער הכונות מדרושי הלילה פ"ח וע"ש. עוד ל"ל שמ"ש שמאירין מחז"ד
לגולגלתא ר"ל חילוניות דגולגלתא שהיא למטה מחז"ד דילה כמ"ש הרב בע"ח
שכ"ג ספ"א ע"ש ולפ"ז אזלא לה קושיית הרב זמרת הארץ (צמ"ש ד"י ע"א)
שהקשה כי איך נמשכין המו' ממטה למעלה והולך להטעות מה שכתוב בסידור
וגרס שנמשכין המו' מחז"ד דז"א לגולגלתא דנוק' ומשם לחז"ד דילה עש"ב.
וא"ש חת"מ.

המסדר יאה

סידור תפלה להרש"ש

הוה יוד יוד הוה הא הי וו ואו ואו הוה הא הי
א א א ל ל ל איש ד ה ד נו י י ה

לאהבה את ה'. כסא ע"י אברהם. עבד א'.

(* בק"ש דערבית יכוין יחוד זה בזו"ן דבריאה :

יכוין לזווג את זו"ן שהיא תעלה מ"ן ע"י שם ז"ן וע"י נפשו ונפש הלדיק
והז"א יספיע מ"ד ע"י שם מ"ה וע"י רוחו ורוח הלדיק ומזדווגים :

ו יהוה	יאהדונהי	ה אדני
יוד הא ואו הא	חיבור זו"ן	יוד הוה וו הוה

אח"כ יאמר הרמ"ח תיבין דק"ש לתקן רמ"ח איברי זו"ן ועמהם יתקן פר'
הנוק' ויכוין בכללות פרשה ראשונה לתקן כחצ"ד דזו"ן.
ויכוין כי צפרשה א' יש ה"פ נגד ה"ח המאירים מחכמה שבו לחסדים דדעת
דז"א ומאירים ומתקנים כתר וחז"צ ודעת ק"ל דרחל בה"ח אלו הרמוזים בר"ת
וס"ת ה"פ אלו שהם ה' פעמים כ"ו ה' הויות. אלא שיכוין אותם דז"ן.

ויכוין בקריאתו להפריד בין הדבקים שהם ס' אותיות שוות הסמוכים
זה לזה שהם כנגד הו"ק דמ"ה וז"ן דזו"ן הדבוקים יחד
אחצ"א כל אחת כלולה מי' שהם ס' ויכוין כי מעתה מתחיל לנסור
אותם ע"י החסדים המחפשטים בהם עתה בקריאת פרשיות אלו וכנרמז
עליהם אותיות. ויכוין צמ"צ דאצגית"ן. ויכוין לעשות ראשו מרכבה לתקן כסא
לשכינה יְהוָה ויכוין לעשות עלמו עבד לה' ולקיים מ"ע לאהוב את ה' :

ואהבת גי' צ"פ אור שבשני שלישי ת"ת דז"א להמשיכם לכתר דנוק' הנק'

את יְהוָה יאהדונהי אלהיך בכל לבבך יכוין לכלול

החסד בגבורה וגבורה בחסד ובכל	כתר דחסד דמ"ה דמ"ה וז"ן דזו"ן
נפשך יכלול גם הנוק' עם החו"ג	חכמה דחסד דמ"ה דמ"ה וז"ן דזו"ן
ובכל מאדך יכללם בחצ"ד מא"ד	בינה דחסד דמ"ה דמ"ה וז"ן דזו"ן
	חסד דחסד דמ"ה דמ"ה וז"ן דזו"ן

גי'

(* וכמ"ש צ"ש רוח הקודש ד"מ ע"ד יחוד צ' וז"ל ואחר שחסיים פ'
בשכמל"ו עם הכונה הנז' אז תכוין לזווג ת"ת ומל' דבריאה ע"י שתי ההויות דמ"ה
וז"ן וכו' וטעם היות היחוד הזה דבריאה לפי שעתה כלילה צערבית כל הכונה
היא צעו' דבריאה וכו' ע"ש

יא"ה

מ"ה	צ"ן
גבי 1	גבי 1
גבי 2	גבי 2
גבי 3	גבי 3
הוד 1	הוד 1
מלכותו	כבוד
מלכותו	
הוד 2	הוד 2
הוד 3	הוד 3
	לנוק'

מ"ה	צ"ן
לעולם ועד לז"א	
ת"ת 1	ת"ת 1
ת"ת 2	ת"ת 2
ת"ת 3	ועד
ת"ת 3	יסוד 1
יסוד 1	לעולם
יסוד 2	יסוד 2
יסוד 3	יסוד 3
הויה לנוק'	ועד

מ"ה	צ"ן
חסד 1	חסד 1
חסד 2	חסד 2
חסד 3	חסד 3
נצח 1	נצח 1
	ברוך
נצח 2	נצח 2
נצח 3	נצח 3
	שם

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

שערי ענין ברוך שם רחמים כה

די פרקין מביכין טושה שמונה בכל אחת ועוד
מכ ענין ההחלקות זה באמירת בשכמליו כלל
כבר נחלקו צחינת אחד כשצאו ו"ק דמוהין
דגולות דאימא בתוך הז"א ומכ ענין כונכ
זאת באמירת בשכמליו ?

תשובה טיין צכקדמת רחמי"ג [ד"ז ע"ד]
שכתב דפרטוף ז"א יב צו ו"ק
דמ"כ וו"ק דצ"ן **וה"כ** כשמעליס פרק עליון
דנלח דמ"כ וצ"ן ר"ג פ"ע דנלח דו"ק דמ"כ
לג"פ דהסד דו"ק דמ"כ ונעטו ד' פרקין מלד
מ"כ, וכע"ז ד"פ מלד כצ"ן כרו ה' פרקין
כמ"ש צסידור וכע"ז צשאר, והמ"כ נקרא
אצא יען שנמשך מאצא, וכצ"ן נקרא אימא
יען שנמשך מאימא, וזכו כונכ ברב צשכ"ץ
שכי כה ז"א שמלד אר"א ר"ל מ"כ וצ"ן כנמשך
לז"א מאר"א, וזוכו כונכ ברב צשכ"ץ שכתב
כה ז"א שמלד אר"א ר"ל מ"כ וצ"ן כנמשך
לז"א מאר"א :

ומה שכתב כונכ זו צצרוך שם נראה שבעטעם
מפני שעתה צצרוך שם הוא תיקון
הנוקי רחל וכדי לידע אחיב פרקין לוקהת רחל
לצורכ לכן סדר הכונה כאן אצל ודאי שכבר
נחלקו הפרקין באחד ונמשכו ו"ק דגולות
צחצ"ד חג"ת דז"א, מוכר"ג שד"ה נר"ץ :

ק) שאלה כחוצ צסידור מורנו כרש"ש
זיע"א צחינת מלכותו וז"ל יכוין
לכמשיך לרחל עשרה אחיב גי' ליק"י מעשר לבושי
כחוי"ג שצדעת דז"א דאל"י לנקודת הכתר דרחל
העומדת בצריאה הנקראת קדירה שהוא כמספר
אלפים דיודין וי"ג אותיותיו וכי' אותיות השורש
ובכולל עכ"ל ל"ל מה ענין ככתר דרחל צעולם
הצריאה כלל כבר עלה ככתר דחוי"צ דצינה
דרחל לאל"י צכונת תפילין של יד כמ"ש צסידור
ואף שנאמר דכתר שעלה ע"י חש"י הוא דחיל"י
כנתקן ע"י כמעשה מ"מ גם רחל דצחינת כדיוצור
כבר עלחה צחינת אחד לאל"י עם ז"א כדי
שיעלו למ"ן לזיוג אר"א כנודע א"כ כתר דרחל
הוא צאל"י וביכי קאמר לכמשיך ליק"י לכתר
דרחל בעומדת בצריאה :

עוד ל"ל מ"ש הנקראת קדירה אחיבא קאי
ומי הוא הנקרא קדירה ? עולם הצריאה
או רחל שהיא צת מלך וממשיכין מספר ליק"י
לרחל שכיח נקראת קדירה כיע"א :

תשובה

צפקדון לצורך רחל ע"כ ל"ע וכי עהב ממשיכין
מחדש כלל כבר נמשכו לחצ"ד ללחה צחינת
צש"כ ואין לומר שר"ל להמשיכס לוי"ק ללחה
צפקדון שכרי צחינת ועד כי לכמשיך לרחל ד'
הי"כ פשוטים מעק"צ אורות שנשאר צחצ"ד
ללחה ע"כ א"כ מכו יכוין להמשיכס שכתב כאן
צחינת מנכותו כיון שכבר נמשכו :

תש"ן הרב שמן ששון על שכ"ו [דל"ג ע"א]
כי וז"ל אפשר שצחינת ד' דלחד יורד
צתחילה כנלות ד' אחיב פשוטים לכתר ללחה,
דפשוט צכתר ומזכ נחקן ככתר ואח"כ צמילת
צש"כ נמשך ד' אחיב מלאים חסר י"ו לחצ"ד
ללחה אח"כ חוזרין להקן כתר ללחה לגמרי
ונעוץ סופו צתחלתו ואנחנו ממלאים ד' אלפין
שצכתר ללחה ונעשו מד"ח וצחינת לעולם
מתפשט מילוי ד' אלפין אלו לחוקן ווי"ק
ללחה, אך לצחינת חצ"ד א"ל לפרש שכרי נמשך
לכס ד' אחיב מלאים כנז' וכי נשאר עוד עק"צ
אורות צכתר ללחה לצורך רחל וכס ד' פעמים
הי"כ דארצט אחיב פשוטים והס מתמלאים,
וכי וצחינת ועד נמשכים ד' הי"כ כפשוטים
לכתר דרחל ושארית מספר עק"צ אורות
נשארים צפקדון לרחל עד צרכה אצות חמס
מצחינת ד' אחיב מלאים כנז' שנמשכו לחצ"ד
ללחה משם לא נתפשט למטב צנופה, גם לא
לרחל וכ"ז דקדקתי וכי ע"כ וע"ש לפי"ז מצוהר
שדי הי"כ נמשכים מתחלה לכתר ללחה צחינת
אחד ואח"כ צחינת מלכותו יכוין להמשיכס
לחצ"ד ללחה צפקדון לרחל וצחינת ועד ימשיך
ד' כיב פשוטים לכתר דרחל וכשאר ממילא
נמשכין צשאר קומת רחל וכן חירץ כרה"ה
מכר"א ענתצי זלוק"ל צשערי רחמים כנז"מ
צשאלה ל"ע שנמשך שני מיני כנמשכות מאימא
ואותס דצש"כ לחוד וצחינת מלכותו היא
כנמשכה אחרת יע"ש וכיע"א מכמניה נר"ץ :

צט) שאלה כחוצ צשכ"ו [דכ"ו ע"א]
וז"ל כמו שאנו מחלקים כה
כז"א מלד אימא כן לר"ך לחנקו מלד כה אצא
אשר צו ונמלא שר"ך לחלקו ג"כ ד' פרקין
מלד אצא ודי מלד אימא צחסד שבו וכן בצבורה
שבו וכן צחינת שבו וכי ע"כ ל"ל שלעולם חסד
דז"א הוא רק משלשכ פרקין וכגס שמלד
פרק עליון דנלח שעלה כמו מ"מ אינס אלל

↑

הכוונת אמנם הקדירה הזאת לריבב הצליון
לבמתיק הכה כעשוי ולכן כריחה ליקי קדירה
הכוונה נחלויות לייחוד הזכר שהם הצליון לקדירה
והביאו לה טעמים צחשאי ולכן אנו מחדשים
אותה בצרוך שם ע"כ וכדבר פשוט היע"א
מכמורה נר"ו :

קא) שאלה כחוב צשכ"ו (דכ"ב ע"ב)
וז"ל ואלו ההארות של ליקי
קדיר"כ הם שמציאים לה ישראל עבדים צחשאי
למטה עד היכל אהבה שבצריחה ע"י חפילתם
וזוגם צחשאי הוא כדו שלא יתאחזו זהם
החילומים יען לא נגמר פרלופה ע"כ ל"ל מכו
עניין זוג צחשאי ואימתי נעשה הם כונתו על
זוג הנעשה צחיבה אחד כמ"ש הרב שנתן ששן
או זוג אחר שנעשה בצרוך שם צחשאי היה
מקום כבודו של זוג זה ?

ועוד יש לדקדק ע"י שצחיבה מלכותו כחוב
בסידור לבמשך ליקי לכתר דרחל
הטומד צריחה ואח"כ כחוב בק"ש דיוצר
יכוין למסור עלמו למיחה לחבר זר"ן צחינית
רוחא צרוחה ע"כ משמע שיהא צל"י ומתחברת
עם ז"ל וכוא כיפך הנז"ל ובלאו הכי ג"כ קשה
כיון שצחיבה אחד היה צל"י עם ז"ל ועלו
למ"ן לזוג אר"א ח"כ א"ך כתב שיכוין להמשיך
ליק"י לרחל הטומדת צריחה וביע"א :

תשובה בק"ש צחיבה שמע אנו ממשוכין
מוחין דיניקה לרחל הטומדת אז
צריחה אח"כ צחיבה אחד מעלים אותה לצל"י
ואז כוליס זר"ן למ"ן עם הרפ"ח דאחי לזוג
אר"א וכו' ואחר שמתקנו כצירורים בסוד מוחין
דגדלות צע"ב ס"ג דא"ק ויורדים עד ישר"ת
ואז מהזרין כמוחין דימיקה שעלו למ"ן למקומן
וחוזרת רחל עם מוחין דיניקה שבה לצריחה
למקומה וממשוכין מחזין דר"ק דגדלות דאימה
לז"ל צל"י ומכ שיוצרת רחל לצריחה כוא
מלכיה דט"ס ולכתי שבהם ממשוכין ליק"י
קדירה א"ך כחשעב ספוחת דרחל הם טומדים
צל"י וצברוך שם צחיבה מלכותו נעשה זוג
צחשאי ר"ל זוג דרוחה צרוחה דזר"ן כתי
ובמ"ש צשכ"ו (דמ"ה ע"ג) ח"ל וסוד נשיקין
כחחחחחח שבהם דזר"ן רוחא צרוחה כוא
כחחחחחח הגוף העליון וצ"ע"ל כחחחחח צו
שבהם

תשובה והאי דכתי דרחל הטולה צחפילין
של יד כוא רק צחינה החיל"י כיון
שכוא בסוד המעשה טיין שער פרי"ח ע"ב שכתב
שכונת החפילין ככל כוא רק צחיל"י יעוש"ב
אבל פרלוף רחל שעלה צחיבה אחד לנורך מ"ן
דאר"א כוא דצחינה הפנימיות וז"פ הצל לר"ך
לידע שמה הטולה רחל לעולם חל"י צחיבה
אחד כוא רק לפי שעה כדמשמע מדברי רבינו
צשכ"ו [דכ"ב ע"א] ח"ל וסוד כענין צמ"ש
כי רחל היא טומדת שחכ צחיבה דצריחה
אלא שעה עלתה למעלה בסוד מ"ן וכו' כי
שחכ אשר עלתה למעלה צחכרה כדי להעלות
מ"ן ע"כ ומפורש יותר שם [דכ"ב ע"ב] ח"ל
חטפ"י בעלתה רחל בסוד מ"ן א"ך זה כח שחכ
נקבל כמוחין עד צרכת חבובי אמנם עכ"ז
מוכרח שיוצד לה עתה א"חכ הארה מכזוג כזה
של אלו המוחין צחל"י עד היכל אהבה
שבצריחה אשר היא טומדת שם ע"כ וכ"כ הרב
"שמן שאו"ן על שכת"ו דרוש ו' דק"ש [אות
ד"ן] כי מה שעתה רחל לצל"י צחיבה אחד
כדי לעלות עם ז"ל למ"ן לז"ל א"חכ ח"ל
צסוד נקודה וגם לפי שעה ואח"כ תכף חוזרת
לידע לעולם הצריחה עד כעמידה יעו"ש :

ולפ"י ח"ש שממשוכין לכתי דרחל שירדכ
וטומדת צריחה שצחיחה צצריחה
בלאכ משער ספירות ר"ל מלכויות דעשר ספירות
דרחל שברי אוחנו מכונים להעלותה צעמידה
צכריעות וזקיפות דחללת צרכת חבוב וכתוב
בסידור יכוין להעלות מלכויות דעשר ספירות
דאר"פ דאחי דרחל לצל"י יעו"ש וא"כ לכתי
דרחל זו הטומדת צצריחה ממשוכין לה מספר
ליק"י והכתי כזה כוא דנוחין דאחי דצחינה
פנימיות הנתקן ע"י כדיוצור דחללת צרכת חבוב
וכן ס"ל לברכ החסיד מהר"א ענחבי זלוק"ל
כ"ד צשכ"ו רחמים כנר"ת שאלה ע"כ יעו"ש :
וב"ש כנקראת קדירה פשוט שרחל נקראת
כו' וכן משמע מדברי הרב צשכ"ו
יעו"ש וזהו הטעם שממשוכין לה מספר ליק"י
משא"כ עולם הצריחה נקראת עולם ככסא
ולא לקדירה ועיין בספר "פרד"ס הימנ"ס לכרנ"ק
זו ע"א צשכ"ו פרכי פריח"ס [דקס"ז ע"ג] וז"ל
כ מלפ"ס היה כדמיון קדירה שבה מתפלל כל

הפנים באהבה, ובסידור לא נמצא מפורש, אח"כ מצאתי בפת"ע במילת באהבה דל"ו רע"א בסוגריים שכתב שהנראה שצריך לברר בירורי פנים דב' בחי' הנו' ג"כ וסמך על המעיין ע"ש. וא"כ בפני' דכאן ובאו"מ דעמידה, צריך לכוון שהם דאחו'. עוד יש לרשום שבב' בחי' חיצו' דפני' ופני' דחיצו' לא מסודר שילוב המורה על הזיווג. ועי' מע"א צ"ד ע"ב, על חיצו' דפני', שיש ספרים שמסודר שילוב. ועל בחי' הב' לא אמר. ונראה לפי הספרים הנו' צ"ל גם כאן שילוב.

עוד יש לרשום אם כונה זו וכן כונת בשכמל"ו הם דוקא בפני' דפני', או גם בב' הבחי' האחרות. וכפי מ"ש המפ' ז"ל לעי' שמתחי' התפילה ועליית המ"ן והזיווגים הכל הוא בג' הבחי', נראה לכאן שגם כאן שייך לו' כך. ומה שנו' בשה"כ הנו' ו"ק דגד', אין ראייה שמדבר דוקא בבחי' זו. והיע"א.

(מד, א) ד"א וכו' כל א' כלול מד'. וכתב הרב מע"א דצ"ט ע"ב שהוא

ממשרז"ל בשה"כ דכ"ה רע"ב. וז"ל רבנו שם, תכוון בד' דאחד שהם ד"א וכו' פי' כי כל מח מאלו הד' מו' כולל כולם וכו' ונמצא שד' זו כלולה מן ד' והם ד"פ הם י"ו מו' עכ"ל ע"ש. ולענ"ד צ"ל דלמה לא נא' ג"כ בשאר אותיות השם שהם ד' היה שצריכים להיות י"ו פעמים היה, כמו שאלף י"ו אלפין וי"ל. ועוד צ"ל מ"ש אח"כ בבש"כ חסר י"ו שניתנו בכתר דלאה, הלא הי"ו הנו' הם רק ד' שכ"א מהם כלול מד', אבל לא מס' י"ו ממש מהד' אהי'.

(טל, ב) יכוון להחזיר המו' וכו'. ומצוייר רק המו' דיני' דז"א שקבל בישראל. וק"ק שלא כתוב גם חזרת מו' דנוק', כפי מה שמצוייר בעליה באחד, כי שניהם עלו. ועי' בפת"ע דח"י סוף אות ט' [ובקשע"ה הוא כמ"ש בפת"ע הנו']. ולגירסתו ניהא אבל לסידור שבידנו ק'.

(מב, א ב) בציור החי' דפני' ופני' דחי', מצוייר הכתר ולא נזכר הכלים שלו. ואיני יודע אם אפ"ל מפני שהוא דאחו', והיינו חיצו', ובחיצו' הכתר דאי' [עי' קונה הכל]. וכן בכונת הט"ק מצוייר הויית הכתר בלי כלים. אבל בט"ג גם הויית הכתר לא כתובה וצ"ע.

בשכמל"ו

(מד, ב) מעליית הפרקין מובן שכונת ברוך שכמל"ו היא בפני' דפני'.

ובב' הבחי' האחרות לא נודע איך הכונה. **רע"י** שה"כ דרוש ד' דאבות שכתב בעת יחוד הק"ש ניתנו בז"א בחי' המו' בבחי' אוה"פ וכו' **גם** ניתנו או בבשכמל"ו מו' לנוק' דבחי' או"פ שלה והיו מצד הבחי' החיצו' של או"פ דנה"י דז"א עכ"ל. **רע"י** בדרו' ר"ה בתחי' מילת אלקינו שהוא בפני' דחיצו', וכן בסופ"ב דתפי' השתר.

(מד, א) כונת רומ"ח. נראה שאין זה ענין לכונת רמ"ח תיבות דק"ש הנו' לק', שהם מתחילים מתיבת שמע עד הסוף. וכנראה שכאן הם דמו', ודק"ש הם דגופא דז"א. ולכן אחר כניסת המו' בא' באה כונה זו. וכ"כ משה"כ ריש דרו' ה' וז"ל והנה בק"ש דשחרית אשר שם אתה מכוון במלת א' באות ד' שבו אל ד' מו' היורדים בז"א והם ד' הויות דעסמ"ב וכו' שהם רמ"ח איברים הנכנסים בו וכו' עכ"ל. ועי' גם דרו' ח' ד"ה ענין סדר. אמנם בק"ש שע"ה סופ"ט דלילה משמע לכאן שהם הם. ועי' ש"ש שם סוף אות ו' ואות ז'.

(מד, ב) להאיר מחב"ד דז"א לחב"ד דלאה. אם נא' שזה גם בבחי' חי' דפני' ופני' דחי', צ"ל שהם חב"ד דז"א דמצד אי'. ובפני' דפני' בלא"ה אין כאן רק מו' דאי'.

והנה בכונת הרומ"ח כלול מו' דגד' ודקט'. והגם שאינם בדיוק עסמ"ב, (ש"ש דרו' ה' אות ו') אבל כיון שהם ד' מו'

משמע שהפקדון נשאר בכתר. ד'. אם ד"א פשוטין לקח הכתר, והמילויים שלהם בו"ק במילת לעולם, והעק"ב הם לרחל, מה נשאר א"כ לחב"ד.

אמנם בש"ש על שה"כ דל"ב סוע"א כתב שנראה דיש ב' בחי' של ד"פ אהי'. והסדר הוא, דכללות ד' אהי' פשוטים נכנסים בד' דאחד בכתר. ואח"כ בבש"כ נמשך ד' אהי' מלאים לחב"ד. ואח"כ מתמלאים הד"א בכתר ומהם מתפשט ליי"ס דלאה ד"פ לף, ולא נז' אלא הו"ת כי לחב"ד א"צ לפרט שהרי נמשכו ד' אהי' מלאים. ונשאר בכתר עק"ב אורות פקדון לרחל. וד' אהי' המלאים שנמשכו לחב"ד, לא נתפשט מהם לא לגופא דלאה ולא לרחל ע"כ ע"ש. והלשון הזה לא ברור כ"כ. ולא פירש מהיכן באו ב"פ ד' אהי'. דבז"א יש רק פ"א ד' אהי'. אמנם גם הוא ז"ל הבין כמש"ל שהעק"ב נשארו פקדון בכתר, לא במקום אחר. (ומ"ש בסי' בסוף מלת ועד שנשארו בחב"ד דלאה שלקחה לכתרה לא מובן לכאוי לפי זה).

ולקו"ד אפי' היה לומר, שהם ב' בחי' ד' אהי' כמ"ש הוא ז"ל, ושניהם נמשכו מפ"א ד' אהי' שיש בז"א. ואצלו הם מלאים. אמנם נותן הארת כולם לחב"ד דלאה, (חוץ מי"ו הארות לכתר כנגד מה שיש לו מעצמות האלפין שלקח) וע"ז כתב לפני בש"כ להאיר מחב"ד דז"א לחב"ד דלאה. ועיקריות הד' אהי', הד"א שלהם ניתנים פשוטים לכתר ושם הם מתמלאים (ואין הכונה שאז באים המילואים מז"א אלא הם מתמלאים מעצמם כך משמע מרו"ל), וד"א פשוטים לכתר, וד' לף לכל פרי' לאה. אלא היות ולחב"ד נמשך הארה כללית של כל הד' אהי' מלאים, חלקם שבד' לף לא עלה בשם (וזה נראה כונת הש"ש ז"ל), ומכונים בהם להמשיכם לו"ק. וד"פ היה פשוטים נמשכים בתיבת מלכות ללאה [אפי' שנמשכו בתחי' לכתרה ואח"כ לחב"ד שלה], שכ"כ כאן בתיבה זו. ובמלת ועד למל' דלאה וכתר דרחל, והמילוי שלהם בעמידה [וצ"ל בקשע"ה] וא"ש הכל לכאוי. וא"ש את"ם. ועי' ברכת אליהו דקי"ז רע"ב.

והארה זו מחב"ד לחב"ד לא ידעתי מה היא. ועיקר כונה זו כתב בפת"ע שהוא דרו' ו' דק"ש וז"ל בד' זו דאחד תכוון להמשיך הארה מד' מו' דז"א אל לאה ע"כ וע"ש. ולקו"ד לא הבנתי. שכל הדרוש שם מדבר על כתר דלאה. שכתב שם תיכף אחר הלשון הגז', וסוד הענין הוא וכו' וכו' עד סוף הדיבור שכולו מדבר על הכתר, והארה זו יש לפרש על הד' אלפין. וגם רז"ל לא א' אל חב"ד דלאה כמ"ש הרש"ש זיע"א, אלא אל לאה וצל"ע. ולקו"ד רציתי לו', שתיבות אלו יכוון להאיר וכו' שייכים לבש"כ, והיא כונה בכללות, שעתה מוכנים להמשיך מחב"ד דז"א לחב"ד דלאה, ומפרש והולך שהוא ע"י ג' תיבות בש"כ כמו שכתוב הלאה. ויתכן שזו כונת המגיה בפת"ע הגז'. ומ"ש מחב"ד דז"א וכן בבש"כ, נראה הכונה מלבושי החב"ד. כי כל מה שלוקחת לאה הוא מהלבושים שהם ד' אהי', וזה נראה פשוט לכאוי.

(מד, ב) ב' קס"א ונמשכים לחו"ב דלאה, ושאר האותיות גי' קמ"ג וקנ"א חסר י"ו וכו' ונמשכים בחו"ג דלאה. הנה הי"ו של הכתר היו מכללות כל הד' אהי' ולא דוקא מב' האחרונים. ומס' הב' קס"א הם מכללות ר"ת כל הג' תיבות בש"כ שהם חב"ד. וא"כ צ"ל שלא בדקדוק נמשכים מס' שכ"ב לחו"ב, וקמ"ג קנ"א חסר י"ו לדעת. שו"ר שכ"ג גם משה"כ כמ"ש בסי'. ואפי' שהיות והכתר והדעת שניהם קו אמצעי לכן הי"ו של הכתר הורדו מב' אהי' האחרונים של החו"ג וא"ש את"ם.

(מד, ב) בהמשכת הד' אהי' ללאה ולרחל. יש לדקדק קצת. א' מ"ש י"ו מהם לכתר לאה ולמעלה א' שהם רק ד"א אלא שנכללו אבל לא מס' י"ו וכנז"ל. ב'. איך נמשכים לחב"ד כל ד' אהי' מלאים בבש"כ, ובמלת מלכותו כתב למלאת אותם והלא כבר הם מלאים. [אח"כ ראיתי קו' זו בש"ש]. ג'. איך כל הד' אהי' נמשכים לחב"ד דלאה, והלא ד' היה הם חלק רחל. וא"ת מה שקיבלו החב"ד לא לגמרי לעצמם אלא פקדון לרחל, מפשטיות לשון רז"ל בש"כ במלת לעולם ועד

(מה, א) יכוון להמשיך מזו"ן דאצי, בפ"ב דתפלת השחר משמע, שהוא זיווג ז"א ולאח ע"ש. ועי' פת"ע דכ"ה ע"ב ד"ה יכוון להמשיך בסוגרים ד"ה וצ"ל דנוק' וכו'.

פרשיות שמע

(מה, ב) אח"כ יא' וכו' לתקן רמ"ח איברי ז"א וכו'. תיקון זה נראה אפי' שהכונה להאיר להם מצלם המו'. ובעלמא שצלם המו' נכנס כולו בז"א, אין שייך לו' לתקן איברי ז"א, שהם מתוקנים כבר מעצמם ע"י המו'. אולם כאן שלא נכנס רק הו"ק, צריך להמשיך לכל הרמ"ח הארה מהמו'. ועי' ש"ש ז"ל שה"כ דרו' ח' אות י"ד. ובכ"ז רציתי לו' לקו"ד דכונת הרמ"ח תיבין דק"ש אינה בבחי' הפני' דחיצו', ששם נמשך כל הצלם בכל הי"ס דז"א. וכן משמע מפת"ע דכ"ו רע"ב שכתב דאין שייך כונת הא"א בקשע"ה בזו"ן דכ"ד שעות שכבר נמשכו המו' עד הנה"י ע"ש. וכ"כ בש"ש שכ"ג פ"ו אות ד' ומובן לכאן שגם שאר הק"ש לא שייך בהם, שכולם ביחד הם רמ"ח ע"י הא"א. אבל בפני' דפני' בודאי שבהם עיקר הכונה [ועי' ענ"ה ז"ל די"ג ע"ד בסוף הדיבור הא']. ועי' שה"כ דרו' ח' דק"ש ד"ה ענין סדר וכו', ששם מבואר שמדבר בבחי' זו, שג"א וג"ת דמו' נמצאים עתה בחב"ד וחג"ת דז"א וכו' וכו' ע"ש. וכן בע"ח שכ"ג פ"ו ע"ש. אבל יש להסתפק אם שייכים בבחי' חיצו' דפני' ששם נכנסו כל המו' בחב"ד דז"א דוקא, שאין שייך לתקן בחב"ד דז"א שהמו' השייכים להם נמצאים בתוכם בכללות הצלם. ומצד ב' החג"ת והנה"י אין בהם עתה מו'.

ונלע"ד לקו"ד שגם בחיצו' דפני' שייך. והוא לפמשרו"ל בדרו' ח' דק"ש ד"ה גם נתבאר וכו' הנה פ' ויאמר היא כנגד נה"י דז"א והנה הם יצאו מסוד אי' עי' וכו' שאין בו רק ו' ספי' והם ג' מו' חב"ד וחג"ת אמנם אח"כ האריכה אי' עי' וכו' והאצילה בחי' נה"י דז"א וכו' וז"ס ומבינה נביאים וכו' וכו' ע"ש. וסדר יציאת הנה"י דז"א ע"י אי' מבואר בשכ"ט

(מה, א) מלכותו להמשיכם ללאה. הלשון בשה"כ (במלת ועד) להכין ולהניח שם עק"ב וכו'.

(מה, א) לעולם יכוון לתקן ו"ק וכו' ולהמשיך בהם מילוי ד"א. בשה"כ במלה זו לא נזכרה כונה זו. אלא שבמלת ועד כרוז"ל כל עקב האורות מתפשטים בכל קומת פרי' רחל, כדוגמת הד"א העולים מד"ת אשר הם כללות כל פרי' לאה מראשה עד סופה. אבל הכתר שלה איננו רק הד"א פשוטות, אבל המילויים הם בשאר פרי' עכ"ל. וכיוון שלא נו' בדברי רוז"ל מתי נמשכים המילויים, ומצינו במלת לעולם שארוז"ל להשלים פרי' לאה, והם ז"ת שלה להמשיך להם הוי' וכו', קבע הרש"ש זיע"א גם המשכת מילויי האלפין כאן. (אח"כ ראיתי מ"ש מע"א זיע"א דצ"ט סוע"ב קרוב לזה). אלא שק"ק שרוז"ל כתב שהד"א מלאים הם בכל פרי' לאה מראשה עד סופה כגו', והד"א פשוטות נמשכו באחד לכתרה, וממילא המילויים צריכים להיות מחכמתה עד סופה. ואילו כאן בסי' כתב להמשיכם לו"ק דלאה עי' מ"ש לפני זה ד"ה בהמשכת.

(מה, א) לעולם גם יכוון להמשיך לה. בשה"כ להמשיך בהם.

(מה, א) ועד ד' אותיות הוי' לנוק'. משמע משה"כ שהיא הוי' דע"ב דאבא — ומ"ש מילוי דע"ב מ"ו נשאר בז"א, נראה

שהוא כפי משרו"ל בשי"ט פ"ג שכשהשם לבדו בלתי מ"י הוא יותר גרוע מהמי' עצמו שהוא לבדו, וכ"ה כאן. ומה שז"א לוקח בפ"ע דת"ת, והנוק' לוקחת כל היסוד עם פ"ת דת"ת, חילוק זה לא נו' בהדיא בשה"כ. אבל ודאי סברא היא, שז"א לוקח היותר עליונים, והנוק' לוקחת התחתונים שכולם מגולים. וק"ק לשון רוז"ל בפע"ח פכ"ד דק"ש שכתב שהנוק' לוקחת כל ד"פ מצד אבא שבת"ת דז"א. וע"ש בסוף הפרק שכ' שלוקחת ד"פ ת"ת ויסוד מצד אבא ע"ש.

מילוי

וכפ"ו אין ראי' שפ"ח דק"ש מדבר באותה הבחי' דשכ"ט. אח"כ ראיתי לק' בסי' בברכת אתה חונן וכו' להוציא נה"י חדשים בפני' דחי' על סדר הנו' בשכ"ט, הגם שבבחי' ההיא נמשכו כבר המו' כולם (עי' ענ"ה די"ז ע"א). וצ"ל כמו שאמרנו שהגם שנמשכו המו' בגופא, אבל עשיית הנה"י נעשו ממו' דחב"ד. וצ"ל איזה בחי' היא זו שנראה מפ"ח דק"ש הנו' שנה"י החדשים נעשו בק"ש. כי בחי' דפני' נעשים בגומל וכו' וקונה כמ"ש, ובפני' דחי' לפי הנו' בסי' באתה חונן וכו', ובפני' דפני' עי' ענ"ה די"ז ע"א שכ' שבקונה הכל הוציא נה"י חדשי' (וזה בפני' דפני' שכ' שם ע"ז דג"ר דאי' נכנסו באלוקי אברהם וכו') ובפני' דחי' הוא באתה חונן וכו' עש"ע מה שהביא מסי' הארוך שבאתה חונן וכו' נעשו נה"י גם לפני' דפני' ע"ש. ומה נשאר א"כ לפ"ו לק"ש. ובדוחק אפ"ל שאין כונת רז"ל לו' שבויאמר נעשו, אלא שויאמר הוא כנגדם והוא כעין הכנה לעתיד. (ואפ' עוד לחלק בין מוחזין דאח' למו' דפנים ודק"ש נעשה לבחי' אחרת) ועדיין ק' לכאו' שרז"ל כ' בפ"ד הנו' בד"ה ונחזור לעניננו שבק"ש נעשו הנה"י החדשי', ופרק זה הוא בחי' דפני', ואיך או' אח"כ שנעשו בגומל וכו'. והנה בסי' לא כ' עשיית נה"י בגומל חסדים וכו' לחי' דפני', כמ"ש באתה חונן לפני' דחי'. ועי' בפת"ע בקונה הכל אות ג' ובאתה חונן ד"ה ואפ' ע"ש. ולקוד"ן אפ' שמ"ש רז"ל בפ"ד בגומל וכו' המו' הנעשים עתה, לא דוקא בתיבות אלו נעשו, אלא גם הנעשה בק"ש קורא בשם עתה. ובפע"ח פ"ד דעמידה לא כתוב תיבת עתה וא"ש את"ם. וכפ"ו נר' שיש מקום לו' שהרמ"ח שייכים גם לחי' דפני'.

אמנם עי'בשה"כ דרו' ה' דק"ש דכ"א ע"ג ד"ה כונת וכו' ודרו' ד' דעמידה (הנו' שמדבר בחי' דפני') וז"ל ואפ' שזכרנו ענין רמ"ח איברים שלו בענין רמ"ח תיבות שבק"ש לא היתה הכונה אז רק שזכרנו ענין התפשטות והמשכת הארתם למטה בהיכל הרצון דברי' עכ"ל. ומזה משמע לכאו' דלא שייך הכונות הנו' בסידור ברמ"ח תיבין בחיצו' דפני'. אבל

סופ"א וז"ל נה"י דאי' אשר הלבישו לדי' מו' ונכנסו בגו' חב"ד דז"א משם ירדו אותם הנה"י דבינה עד נה"י דז"א שנעשו חג"ת ומשם האירו והוציאו נה"י חדשים לצורך ז"א וכו'. וביאור הענין וכו' קו ימין נכנס מו' חכמה ונתלבש בנצח דבינה ושניהם נתלבשו בחסד דז"א של ו"ק ואז משלשתן נעשה מו' ימין הנק' חכמה והנה המו' הפני' הנק' חכמה האיר בחסד דז"א וחסד דז"א מאיר בנצח הבינה ואז ירד הנצח דבינה בכח אותה הארה וירד בנצח דז"א שחזר להיות חסד ומשם האיר והוציא נצח חדש וכן בקו השמאלי וכעד"ז בקו האמצעי וכו' ע"ש. ומשמע מדברי רז"ל אלו, שנה"י החדשים נעשים בזמן שהמו' נמצאים בחב"ד דז"א שנעשו מחג"ת, ומשם ממקום החב"ד, יורדים הנה"י דאי' ומוציאים נה"י לז"א. וזה מתאים לבחי' החיצו' דפני' בק"ש, (ועי' ש"ש שכ"ג פ"א סוף אות ו') שהמו' נכנסו אז בחב"ד דז"א שהם החג"ת הא' והנה"י הא' נעשו חג"ת וממשיכים נה"י חדשים וכנגדם היא פרשת ויאמר כמ"ש רז"ל בדרו' ח' הגז"ל שפר' זו היא כנגד נה"י שיצאו ונעשו מסוד אי' וכו' כמש"ל. וא"כ נראה מזה ששייך כונת התיבין דק"ש גם בבחי' חיצו' דפני'. וזה אפ' כונת רז"ל שם בדרו' ח' דק"ש ד"ה ענין סדר וכו' וע"ש בש"ש דל"ד סוע"ב שכתב נראה שהם ב' שמועות וכו', כעת לא זכיתי להבין ע"ש. ולפי"ה י"ל שמדבר בחי' דפני'.

שוב עיינתי בפ"ד דעמידה ושם רז"ל כ' וז"ל גומל חסדים טובים ה"ס ג"ה דז"א בלבד המחודשים הנעשים עתה בז"א וכו' אין לו מחלקו רק בחי' ו"ק בלבד וכבר נתעלו ונעשו חב"ד וחג"ת עכ"ל. ואילו מפ"ח דק"ש הנו' נראה שנעשו בק"ש ושכנגדם אנחנו או' פ' ויאמר. עוד ק"ק לפי מה שהעתקנו משכ"ט סופ"א שנראה שעשיית נה"י החדשים הוא כשהמו' בחב"ד, ובפ"ד דעמידה ארז"ל שנעשים בגומל וכו' והוא אחר שירדו המו' כבר בחג"ת בהגדול וכו'. וצ"ל שכונת רז"ל בשכ"ט הוא, שמהחב"ד נמשכה ההארה לעשיית נה"י. ואין כונתו דוקא כשהמו' נמצאים בחב"ד, אלא שמחלק המו' הנמצאים בחב"ד נמשך הנה"י.

שער הר

שער הבונות

ענין כונת ה"ש

כו

ב' פרקין תחילין דהוד שלו בלד אימא ונותש אל הנקב' לפי שהוד הוא עיקר קו השמאלי בסוד כל היום דוכ סיפוך כוד כגודע ולא נשאר אליו רק ב' פרקין תחילין מלד אבא וגם מסתלקין ממנו מן היסוד שלו ב' פרקין תחילין דמלד אבא ונותש לטוק' ולא נשאר אליו רק תרין פרקין תחילין דמלד אימא :

ונבאר עשה ס' הנו' בנשכמל"ו חבל דע כי בנשכמל"ו אינו ע"ד שמע ישראל כי שם ביהוד שמע היה מתחיל הלינון ובקריאות מן קו האמצעי וגם שם היה מתחיל ממטה לתעלה כי כן דרך להטען התחתון ואח"כ השלינו ממנו אמנם בנשכמל"ו שאינו אלא בגדלה והתחלקו' הפרקין לכן כתיב מתחיל הבגדלה להגדל דרך מעלה ואח"כ נשאר הבארית אל התחתון ועוד חילוק אחר כי כתיב מתחיל הבגדלה מן קו ימין ואח"כ בקו אמצעי [נ"ל שמאלי] ואח"כ בקו שמאלי [נ"ל אמצעי פשה"ח] ע"ד תב"ת וזה ביאורו :

ברוך ה' ס' ד' אותיות כנגד ד' פרקין עליון דהוד ותכין שהם כפולין ר"ל ד' מאבא וד' מאימא :

שם ה' ב' אותיו' שהם כנגד ב' פרקין מאבא וב' מאימא אל נלא וכוזה תבין ג"כ איך כל ברוך הוא בחכמה שהוא קו ימין כנגד החכמ' הכלילה בחדר בנו"ל אשר לכן יש בו ד' פרקין :

כבוד אמרו צויה' שהיא בינה וס"ה ארבע פרקין עליון דגבו' אשר שם כגולה הבינה אח"כ כתיב לא תכוננס כפולים רק פשוטים שהם ד' מלד אימא כי נהיותם חסדים ב' פרקין תחילין של ההוד שלקחם הנקב' כנ"ל לכן אינן מתעברין' עם של אבא ולכן א"ל אח"כ :

מלכותו לרמוז אל ההוד דו"ל אשר החלק הנוגע אל הכוד הזה לקחתו המלכו' הגדולה כמל' מלכותו גם חכיון כי יש בו ו' אותיו' כנגד ו' פרקין מלד אבא ד' לגבו' וב' להוד : **רעולם** הוא הס"ח דו"ל וד' אותיו' לעו"ל הם כנגד ד' פרקין מלד אימא :

ועד שני אותיו' ע"ד הם ב' פרקין דאימא שביסוד דו"ל והרי הוא שלם בקו אמצעי שלו נולד אימא כי מלד אבא לקחתו המלכו' כנ"ל לפי ששם עומד אבא מגולה כי גלוי דאבא הוא מן החוה נמלא כי אין מקום סחוב ומכוסה מאבא . אלא השלים העליון דה"ח דו"ל וכל השאר מגולה אשר שם מקום אלימות המל' מן החוה עד סיום היסוד ולכן כתיב לקחת כל ה' פרקים שבז"ל מלד אבא ואינם נשארים חלוי מלד אבא רק ב' פרקים לבד ותיקני' זו נח"ת וביסוד שבו . ואלו הם שתי אותיו' העתרו' של לעולם ׀ של ועד שהם ב' אותיו' מ"ו הסמוכו' זו לזו אות מ' אל הת"ח ואות ו' אל היסוד וכבר ידעת כי מ"ו הוא בגימ' מלוי ההייה דע"ב דוידין אשר הוא באבא כנ"דע . והענין הוא כי מילוי אבא בלבד שהם שתי אותיו' מ"ו נשארים נח"ת ויסוד דו"ל חבל ההייה עלמ' לקחתה המלכו' ולכן תבין כשני אותיו' מ"ו הנו' אל מלוי סויה דע"ב דוידין ובה"ח איך רחל לקחת ב"פ תחילין דמלד אימא שבהוד דו"ל וד' פרקין מת"ח ויסוד דו"ל דמלד אבא שבו והרי הם ו' פרקין שהם מדה אחת כי כל מדה יש בה ג"פ מלד אבא וג"פ מלד אימא ונמצא כי מה שהיתה רחל בחמיל' בסוד נקו' א' קענה הרי בגדיל' היא עשה ונעשית מדה אחת שלימ' אבל עדיין זה הוא ככה ולא כפועל כי שם בברכה אבות או נעמרת ונעשית תחיל' מדה אחת שלימ' כפועל ואח"כ נעשי' פרלוק שלם כמבואר שם ע"כ ולא זכרתי תשלום הדרוש הזה :

דרוש דו בענין ה' פרשיות עלמם בכללותם ובפרשיותם ובענין מה שלוו חו"ל ליתן ריוח בין הדברים ושיש בהם ס' אותיו' ויש בכל הג' פרשיו' רמ"ח תיני' כו' בחמיל' נתיב מ"ש בחיקויים בענין לשים ריוח בין הדברים ושהם ס' אחוון' בק"ש דעלייהו אחרת ששים בגורים סביב לה כו' . השני' הוא כי זוף דבוקים יחד אחו' באחוד וטודע שהגסירה שלהם הוא ע"י החסדים הנמשכי' ב"ח והנה החסדים יורדים בו עשה צעת הק"ש ואלו מתחילין חו"ל להפיר איש מעל אחיו קצה ויתן ריוח בין הדברים ואח"כ בברכה אבות או נעמרים לפרד גמרי . ונרמ' לע"ד שמתעתי ממורו ז"ל כי ענין היוחס ס' אחוון הוא בהיותה דבוקה בוי"ק דו"ל וכ"כ כלולה מ' הם ס' בסוד ס' ס' ס' . ענין ג' פרשיות שמע כו' דע כי בחי' החסד המחשבט בח"ת דו"ל הנה הוא מחפשט בראש המלכו' ולכן ראוי לבוין כפ' והאבט כי פ' זה הוא

בחמיל' לא היו בו רק תב"ת נה"י בלבד וכל ספי' מאלו מתחלקת לג' פרקין . ונחמיל לבאר מן קו ימין שהם חסד ונלא אשר בכל א' מהם יש שלשה פרקין שית פרקים בתריוויבו ושיח פרקין בקו שמאלי שהם גבור' והוד ושיח פרקין בקו האמצעי ואופן הגדל' דו"ל הוא כחופו זה כי הו' פרקין שיש לו בקו ימין שבו מתלקים אל ג' בחי' כי ב' פרקין עליון דחד שבו מהם נעשים חכמה שבו כי מתעברין ב' פרקין אלו עם פרק העליון דנלא דאימא והרי הם ג' פרקין ונעשים חכמה שבו . ומן הפרק התחתון דחד שבו מתעברו עם פרק עליון דנלא שבו הרי הם תרין פרקין ומתעברין עם פרק אמצעי דנלא דהגובה הרי הם שלשה פרקין ומהם נעשה חסד דו"ל וב' פרקין תחילין דנלא דו"ל מתעברין עם פרק תחתון דנלא דלוי' אכנס בהם והם ג' פרקין ומהם נעשה נלא דו"ל והרי נגמר קו ימין דו"ל :

ועד ז נעשה בקו שמאלי ובקו האמצעי כי כבר ביארנו פעם אל הנו' כי מאחר שהגובה המיתה את עלמה שהם הגה"י

שבה בשביל ז"ח שהוא הסתלקות או"ש שבהם ונכנסים במקומם או"ש אחרים והם המוחין דו"ל . ואח"כ הכל יחד מתלבשים חוץ דו"ל א"כ מוכרח הוא שזה החילוניות דנה"י דהגובה נעשים עלם מעלמו ובשר מבשרו ממש וכפופו דמי ונגדל ע"י ממש והנה עשה בשמחילין המוחין דו"ק לננסו מוכרח הוא שכבר התחיל להגדיל . אלא שערין אין לו בחינת הראש שהם ג"ר של הגדלות ועדיין החי"ת שלו הם עתה רישא דליה ובהגדרתו הוא שבוה הראש שהם החי"ת שלו יסיה ניכר בהם בגדלות לפי שכבר התחיל להסתלק החילוק הנו' בחופו זה . ונחמיל לבאר קו ימין כי הנה הנלא של התחיל להסתלק והפרק העליון שלו ענה ונחמיר עם הנו' פרקין דחד שלו ולא נשארו בנלא שלו רק ב' פרקין בלבד אשר עם הפרק התחתון דנלא דאימא נעשי' ג' פרקין . ונמצא כי הו' פרקין שהיו בנלא ותחד דו"ל נחלקו בחופו זה ד' פרקין בחדר ושני פרקין בנלא וכעד' כנבורה ובהוד בקו שזול וכעד' נח"ת ויסוד בקו אמצעי שבו . והנה אלו הם פרקין שיש בכל א' מאלו כג' שהם חנ"ת דו"ל הנה הם עשה אליו בחי' רישא דליה וכבר יש כתיב רשם הגדלות הראש דו"ל כי כבר הם כתיב בכללו' אע"פ שאינן בפרשיות כי הרי יש כתיב ד' פרקין אשר הם מוכנים כי כאשר יכנסו ג' עליון בברכ' אבות כבר אלו הם כתיב מוכנים עשה כתיב שיתחלקו ויתנו ב' פרקין עליון אל החכמה ותרין תחילין אל החסד אבל עשה שלא באו ג' מוחין עליון הם עדיין כלולים בחדר נמצא שכבר יש לו בחי' ראש אלא שאינו ניכר להיותו מתעברו בחדר וכעד' כנבור' . וכעד' נח"ת . ונמצא עשה שניך לתקן ולתח' ד' פרקי' לכל אחד מאל' הב' שהם חנ"ת דו"ל וב' פרקין לכל א' מאלו התחילין שהם נה"י שבו גם לריך שחדע כי ז"ל כמו שיש לו בהיותו קטן בחי' מוחין והגדלה מלד אימא כן יש לו מוחין והגדלה מלד אבא ונמצא שיש לו בקטנותו מוחין דו"ל כגודע . וא"כ כמו שאנו מתחלקים כח ה"ל מלד אימא כן לריך לחלק מלד כח אבא אשר בו . ונמצא שניך לחלק ג"כ ד' פרקי' מלד אבא וד' מלד אימא בחדר שבו . וכן נבנו' שבו . וכן בדעת שבו וב' פרקין מלד אבא . וב' פרקין מלד אימא בנלא שבו . וכן כבוד שבו . וכן ביסוד שבו . אבל לריך שחדע כי זהו מה שסי' ראוי להיות . ואמנם עתה אין הדבר כן והטעם הוא לפי שיחוד בנשכמל"ו הוא יחוד הנקבה כנ"ל . ולריך לתח ג"כ חלק אל רחל טוק' דו"ל אשר הוא חלק ממנו עלם מעלמו ונ"מ כי הנה היא לוקחת אבר מן איברי ז"ל חמם ולוקחת מבחינת לד אבא שבו ומנח' לד אימא שבו וז"ם בנשכמל"ו שהביאו לה עבדי' בחשאי . ולריך לבאר מהיכן היא לוקחת דע כי המלכות אינ' ביניה אלא מן השמאל שהוא עיסרד דגבו' ואין לה חלק בקו ימין כלל א"כ לא נעשה כיווצ כי אז לוקחת טיפת ה"ח ואין לה בקו ימין דו"ל חלק כלל לא מלד אבא ולא מלד אימא כלל וכל אחיות' בקו שמאל היא ולהיות כי אימא בלד שמאל היא ולכן החלק הזה אשר היא לוקח' מלד שמאל דו"ל הוא מלד אימא שבו ולא מלד אבא שבו גם יש ע"ל לזה והוא לפי שאבא אחדסי חדי' גו אימא גם יש אל הנקב' אחו' בקו האמצעי שבו ביסוד שבו כי שם עיקר יניקתה כגודע ולפי ששם מגולה כח אבא כגודע לכן אחוה הסלק שלקחתה חמם הוא מלד אבא שבו כגודע וכללו' הענין הוא שהמלכו' לוקח' חלק שלה מן כח ההוד שבז"ל מבחי' כח אימא אשר בו ומן היסוד דו"ל מכח אבא אשר בו . והרי איך הו"ל בגדלותו מסתלקין ממנו

ע"ב כס' לרוד
במור פ' כי תבא
פג
דקדקת עגלת סוד

מעיל ביאור על שער הכונות אליהו שמא

דרוש ח'

ד"ה ונלע"ד ששמעתי מורי ז"ל כי ענין היותם ששים אתוון וכו'. עיין יפ"ש, ועיין תו"ח דף פ"ה, ולפק"ד מה שכתב רבינו ז"ל ואח"כ בברכת אבות אז נגמרים ליפרד לגמרי וכו' דוחק, לפי שצריכים לפרש שהכוונה עלו מהבראה וזהו הנסירה. ד"ה עניין שלשה פרשיות וכו' דע כי בחינת החסד המתפשט וכו'. עיין יפ"ש, ולפק"ד לשון רבינו ז"ל דחוק, ולפק"ד נראה שדרוש זה סובב והולך למה שכתב רבינו ז"ל לקמן דף כ"ז ע"ב יעו"ש, ונתחיל לבאר התכת לשון רבינו ז"ל. מה שכתב: דע כי בחינת החסד המתפשט בת"ת דז"א הנה הוא בראש המלכות, כוונתו בזה כעין הקדמה ור"ל שכיון שמצינו שאחר שמתפשט החסד מתקן ראש הנוק' כן עכשיו בתיקון החסד יש לו כוח לתקן ראש המלכות ואע"ג שעדיין לא נתפשט. ואחר שעשה זו הקדמה כתב: ולכן ראוי לכיוון בפרשת ואהבת וכו' כי פרשה זה בחסד דז"א ר"ל בתיקון החסד לפי שבתחילה היה כלול בחכמה ועכשיו נתקן במקומו וכנזכר לעיל, ועל זה סיים: בשיתוף הדעת של ז"א ר"ל שנתקן ראש הנוק' עם תיקון הדעת והחסד של ז"א נתקן דעת ק"ל של נוק'. ובוה הרווחנו שדברי רבינו ז"ל אינם סותרים מה שכתב לקמן דף כ"ז עמוד א', שלפי דברי הרב יפ"ש סתראי נינהו, דבכאן משמע שנתפשטו החסדים בגופא דז"א, ולקמן כתב שאפילו בדעת לא נתפשטו וא"ש את"ם, ועיין בסידור הרש"ש זיע"א.

שבסמוך כתב שביסוד לא יש אלא שני פרקין שהוא היסוד והעטרה, מ"מ מתחלק לשלשה פרקין, ועיין ע"ח שער תיקון הנוק' פרק ב' כלל ט'. ד"ה כי תרין פרקין עילאין דחסד שבו וכו' כי מתחברים תרין פרקין אלו עם פרק העליון דנצח וכו'. עיין ע"ח שער כ"ג שער מוחין דצלם פרק ז', ועיין במערכת הנו"ן אות ל"ג.

דף כ"ו עמוד ב'

ד"ה ועד שתי אותיות עד וכו' ולכן כאן לוקחת כל הד' פרקין וכו'. לכאורה קשה, שהרי לעיל בסמוך נראה כתב: "וגם מסתלקין ממנו מן היסוד שלו תרין פרקין תתאין דמצד אבא" וכו'. ולכאורה היה נראה לפרש דלעיל קאי בבחינת אבא שלגבי ידידיה הם תרין פרקין, ובכאן בערך ז"א שנחשבים ארבע, אבל זה לא אפשר מכמה טעמים חדא שאם כן שלעיל קאי בבחינת אבא אם כן גבי הוד למה קא חשיב לתרין פרקין והלא לגבי אימא הוא פרק אחד, ולפק"ד שלעיל לא קא חשיב אלא מה שנמשך לאה מהיסוד שלוקחת תרין פירקין ומה שלוקחת מת"ת לא קא חשיב, וכאן כלל מה שלוקחת מתפארת ומיסוד ודו"ק.

לה

ד"ה כי כל מדה יש בה שלשה פרקין מצד אבא ושלשה פרקין מצד אימא וכו'. ור"ל אם כן כאן בנוק' גם כן נעשה בה שית פרקין, אבל הם משונים מז"א לפי שהם ארבע מאבא ושתיים מאימא וכנזכר לעיל.

ד"ה ובפרשת והיה אם שמוע וכו' תכוין שהיא גבורה דו"א וכו'. [מכאן עד דף כ"ו עמוד ד' ד"ה עניין סדר רמ"ח וכו' לא זכיתי וכו' כפי מה שכתב בדף כ"ז ע"א] לא זכיתי להבינו, ומה שפירש הרב יפ"ש לא ירדתי לסוף דעתו בהתכת לשון רבינו ז"ל, וצ"ע.

דף כ"ו עמוד ג'

ד"ה וביאור זה יותר בפרטות הוא כי וכו' כי מן הנה"י שלה וכו'. לכאורה הם שתי שמועות, ועיין במערכת הנו"ן אות כ"ג.

ד"ה גם תכוין וכו' להוריד שתי פעמים אור בכתר דרח"ל וכו'. עיין להרב דברי שלום דף א' עמוד ב' סימן ט' מה שהקשה משער רחל ולא פ"ז ויצא לחלק מפרק ז' לפרק ג' שם, וכתב שיש שתי בחינות אור אחד בחינת הגוף ואחד בחינת החסד שגם הוא מתחלק לבחינת אור אור. ולפק"ד חילוק זה והצעה זאת לא ירדתי להבינה, דלפק"ד דמה שכתב רבינו ז"ל בפ"ג ומה שכתב בפ"ז הכל הוא על בחינת גוף ז"א, והראייה שבפ"ז כתב וכבר נתבאר בשער לידת המוחין ושם בשער לידת המוחין פ"ב אחר שתפש לשון חסד ואור כתב שהכוונה על בחינת הגוף, ועיין בשער המצוות פרשת תזריע, ועיין תו"ח דף קכ"ט סוף ע"א וכו' יעו"ש באורך, והנה לפק"ד יש לי ראיות על זה, אבל כיון שכתב רבינו ז"ל וכבר נתבאר בשער לידת המוחין ושם כתב בהדיא הכוונה על הגוף אין לך ראייה יותר

מזה. ומה שהזכיר בפ"ז מקומות התפשטות החסדים הוא שעל ידי זה יוכל ליתן הארת הגוף וכנזכר בשער לידת המוחין שעל ידי גילוי החסדים הספיק לז"א שלישי אחד לתפארת שלו. ולולי דמסתפינא הייתי אומר דהארת האלפין דשם מה שהזכיר בפרק ז' דשער רחל ולא היה שורש האלפים דתיבת אור הנזכר דשער לידת המוחין פרק ב' שנשארו בז"א. ומה שרצה לומר שהשתי פעמים אור הוא שלישי מהתפארת וטיפת הזיווג, גם מה שהאריך לבאר אימתי נכנסים, כל זה לפי מה שנלע"ד אין צורך לידחק והבוחר יבחר, ועיין יפ"ש דף קכ"ג. וא"ת אם כן חזרה קושיית הרב דברי שלום זיע"א שאיך אנחנו מכוונים בתיבת ואהבת שני פעמים אור והלא עדיין לא נכנסו אורות אבא. אפשר שכיון שכל אלו הם הכנה למה שיהיה אחרי כן בעמידה, ושם אינה מקבלת אותם אלא אחר הכנסת מוחין דאבא כידוע, אם כן לא יש קפידא במה שאנחנו מכוונים בהכנה. ועוד אפשר דזה כוונת אור אור הוא לבחינת פנימיות דחיצוניות ולחיצוניות דפנימיות שבאלו נמשכין מוחין מאו"א כנזכר בסידור, ועיין תו"ח דף קל"ז, ועיין הגהות הרש"ש זיע"א על שער העקודים פ"ה, ובזה אתי שפיר מה שהקשה אמת ליעקב מערכת האל"ף אות קס"ד, ועיין במערכת האל"ף אות ח"ן, ואכמ"ל.

דף כ"ז עמוד א'

ד"ה כי יש חמשה פסוקים בפרשה זו והנה הם כנגד החמשה חסדים והם

מקור 9: ע"ח ח"ב
דף נח' ע"א

סחם דאליט ומן אבא נפלו אחריים של למסע נמקס
הנוקבא של אליט כג"ל **ובנה** יעקב הוא טורה שנכתב
במעשה מן אחריים הנובלות מן החכמה בעליונה שהוא אבא
כמ"ש בע"ה ולבית שהם דינן קאים ומרים כי הם אחריים
הגאונים שבטלם בא"י ולכן נקרא **טובלת בתמרה** לשון מרירות
ודינן קאין (ד) **אח** יראה פ' אחר יובן בפסוק טורה טה לט
משה מורשה כי חכמה זאת הוא בתי' עלי יסוד דאבא המליבש
תוך ח"ת ד"ה ומכא האורות שיולאין וטפלין פמט מחץ אל
ז"א שם הוא עושה בחינת יעקב הנקרא טורה ח"ם טורה
טוב לט משה כי משה הוא בתי' יסוד אבא כמתפשט סך ד"ה
כמבואר אללנו וכו' אבא הולא לתוך אה האורכ שהוא בתי'
קהלם יעקב שבו מחקבלין ונקאלין האורות שיולאין מיסוד אבא
למחן ונעשין בתי' פלולין יעקב :

בע"ה בדרוש אבי"ם ופסולת מדינה על האוכל ויש שם קליטם
רבים מאד לכן נשאר שלם המשיה בתי' אחר ושם באופן
אחריים נאחזים הקל"ה אשר שם בעשיה הנקרא אלקיס אחריים.
ואמנם בנ' עולמות הפליונים חיקן והחזיקן פכ"פ ותחלה ננסרו
האחריים כנודע ואח"כ החזיקו ז"ן פכ"פ באליט ואז היסה
יש הבנה והוה השפסם הנאסרו ס"ל מלאכות בשבת לפי שהם
בתי' אב"ה שהם בתי' המעשה הנקרא עשיה והעושה כן גורם
להחזיר העולמות לבתי' אב"ה כמתחלה . ואמנם כוונת הג'
כג"ל שכוא חזק פכ"פ מהחזרה ולמעשה זה לא היה בעת
בריאת העולם כן רק בזמן בית שני כג"ל והוא אשר אטו עושין
עסק פ"י **תפליט** בימי החול אחר החורבן כג"ל :

אוצר החכמה

השער הרביעי

שער יעקב ולא היה חלק לה פרקים .

פרק ב סת (ה)

ונבאר

אופן ירום אלו האחריים למסע נמקס נוקבא
ד"ה כי הגם יעקב שהוא אחריים דאבא נפל
למטה ועמד לפני הנוקבא ד"ה בחינת הנקבא שומד שם
שעדין לא ירדה היא **וביא** אחריים דיעקב עד פה רחל כמ"ש
אח"כ ואחריים דאמא שהיא לאה גם הם ירדו למטה באליט
ועמדו באחרי רחל נוקבא ד"ה וכו' פני לאה כמד אחרי רחל
ופני רחל עד אחרי יעקב **ונמלאה** רחל באמלגם כי עדין לא
הגדיל ז"א כדי שתשמשו רגליה למסע בתי' ישורין (ו) כג"ל .
וכאשה יאלו המלכים של ז"א (ז) ונפלו גם הם ומתו מתש
ירדו לעולם הבריאה ויורדת הנוקבא למטה בבריאה נשאר
מקומה ריק ופטי באמלגם יעקב ולא כל זמן כיום ז"א
בלתי חיקן למטה בבריאה היו שם יעקב ולא בתי' פניס
ואחור ר"ל פני לאה באחרי יעקב שהוא מדרגה הב' (ח) כמ'
עד שיתקנו ז"ן אבא ד"ה למפלה בשער המלכים פ"ח נבואר
שם כי היסה בכה בתי' פניס ואסור ר"ל פניס דאבא באחור
של אמא וכו' כהיך יעקב ולא (א) **ופסם** שימי זה לפי
שכנה טרם שפני אבא ופני ועיר אגשין ופני אמא בסוסן
מלבישין אה א"ה כטרם הגה טלם פניסם הכ עומדין כסוד
עמידת

פרק א סת

ונבאר

עשה ענין יעקב ולא היה דרך כללות הגה לפיל (א)
בארנו כי אלו הם בתי' אחריים של א"ה (ב)
שנפלו בשם מיתת המלכים ולא ירדו לעולם הבריאה אלא
נשאר בכה רק נפילה וביאול בעלמא וכיון שכן לכן בעת החיקון
של הו"ן שהם ישראל ורחל אחר שיתקנו ז"ן יתקנו אלו
האחריים כג"ל **ואין** להם יכולת להסתקן כלל עד שיתקנו ז"ן
ואע"פ שהם אחר דא"ה שהם יחזר גבוהים מחז"ן ויהי ראוי
שיתקנו מקודם **פכ"ז** כיון שהם אחריים גשורים חזונים
שבא"ה שם דינן לכן לרין שיתקנו חתלה ז"ן בתי' כגדלות
כי יש בכה בתי' פניס ג"כ ואח"כ יתקנו אחריים של א"ה
כי כיון שירדו במקום הנוקבא א"כ בחיקונה יתקנו גם הם
כג"ל . וכבר נת"ל שבאלו האחריים לא נזכר בכה מיתה כי
נשאר בעולם אליגום משא"כ כו"ג חכ שאח"ל (ג') נובלות
(כ) נובלות הגמה של מפלה טורה (ג) | גם נמכת דמאי
אמרו נובלות חמרה פ' הענין כי הגם אבא הוא נקרא חמרה

דגרות וביאורים (ה) שער ט' שער הכריח ט"ז : (ב) סוד דנ"ג הקטן
ל"א וכנ"פ כמסע מפורסם ויחיד חכ אחר החיקון פ"י"ג . וכבר הן הן כמסע
הם מאחריים דא"ה וכו' כמסע מפורסם ויחיד חכ אחר החיקון פ"י"ג . וכבר הן הן כמסע
סוד"י מ"ש פ"ה לך : (ב) כל פרק זה באורך כמסע"י דף מ"ה ע"ג ורוב כולו
מכאן כמלכים . שכן ששון : (ו) ט' דמהד"ל נפת אהם כמלכים ושידון לא היה
יבאון כנזכר בשער ל"א פ"ה ולזה כשיכח נפ"ר על הכריח נפלו אחריים דא"ה
וכה כנודע . שכן ששון : (ז) שירוש האורות לננום כמלכים או נפלו כ"ר
שכן ששון : (ח) ט' ע"ד עדרתם שם פכ"ה אב"ה אב"ה כ"ר סמך כשם כמלכים פ"ה :

יפה שעה

לסתכל אפי' פניס של א"ה וכלא דיקבא קדישא עליה כמ"ש רחל
בשער סולת א"ה ז"ל פ"ז ו' ואמנם סוד השפסם ו' כי כבר יעת
כי הוא סוד דיקבא קדישא אהה מתלבשת כלל כי ארכה מן סנחין עד
הסידור דליבא כו' מפלג כיון ששישר קומתה א"ה כה מן סנחין עד
הסידור דליבא דא"ה דיקבא דא"ה נחשכט עד הסידור דליבא א"ה
נחל דבאי דיקבא תשי"א על אור"י כי אטו מתלבש בכה כג"ל ונמלא
חופף עליהט וזיטן שיחללו ביה יש"ש וכו' שכן היך יולין א"ה
לסתכל אהלו פניס דא"ה וכ"ש במלחא קדישא וכו' דיקבא קדישא
חפייא בליהו . וכן קשה נמי בנתינת מחין דא"ה ז"ל כי כוה ז"ל
גדלי פניו כלפי פני א"ה שכרי הוא מסתכל פני א"ה כמ"ש רח"ל שם
ושד כי תי"ח דא"ה נעשה כהר הלו ונמלא דא"ה כחמן של וכו' דא"ה
כג"ה שלו כמ"ש רח"ל כמ"ש חשפר ז"ל וא"כ אור"י ויש"ש שאחריים
לדרום ופניסם לנפון ואימא וחסנה שפניסם לדרום ואחרייםם לנפון
כשד"ר היך ימלבוט נה"י דאבא ויש"ש וכו' דאימא וחסנה כסוד מחין
תוך ז"ל מאחר שז"א פניו למורה כמו פני א"ה ואם נלמד שנס"י
שליה שא"י כי כיון מהלכש ב"ה ונעשה פלם מעשהו וכשר מנשר
מחשכך ומחלכש בו מה נלמד לנה"י חכדיים דאימא כמתלבשים באימא
ואחרים ומקיימים אחרי רישא ד"ה פ"ד החוש כמ"ש רח"ל ומה נס
נלמד מ"ם דלגם ב"ן בלגם דאבא ב"ן בלגם דאימא החקיימים מאחריים
גרישא ד"ה כנדיע וכו' מ' דלגם כנגד חכ"ד דא"ה ז"ל דלגם כנגד
חג"ה כמ"ש רח"ל בשער דרובי פלגם כי על כן סל כרדין להורח להלל
לשכח למאד לדעת להבין ולהורח כי אין הדברים הפליונים מהיישבים
לדעתיה סקל מרשה אטם וכל דברי רבינו הנחל זיש"ש אינם אלא לשכך

(א) וכשפסם שימי זה היה לפי שכנה טרם שפני אבא ומי אמא
ופני זכיר אנפין בהיותם מתלבשין אה ארץ אנפין כדי לקבל הארץ פני
פניהם הם שומדין סדר עמידה פני ארץ אנפין כדי לקבל הארץ פני
א"ה כמסע קומתו ומאיר פניהם ומתחלל בפניהם ט"ו . דע כי זה הוא
אחד מן הענינים שאין דעה אנושי שובלם ונלס נלמד א"ן לך עסק
בנפתרות וללו כל פוחל סבל דה עד יערה פליטי רוח מתרוס כי הוא
יאיר עניטו כי יש לחמוה בדבריו היך פני טלם מבישים ומאירים
ומסתכלים זה בזה כנה אם א"ה שהוא הכולל כל עולם האליטה מקב
כג"ליון עד קב"ה כחחוק פניו למורה על כרחין כל יבא ימיט לזר
דרום ובמל"ל לזר לטון וכבר נודע שאבא ואימא וחסנה מלבישין לא"ה
מן סנחין עד הסידור הכריחם אבא ויש"ש ביהיט ואימא וחסנה משמאלו
ומלבישין אטו מכל פניו פניס ואחור כמ"ש רח"ל בשער אור"י פ"ב
ז"ל ואלו ד' פ"טים הזכר הם מלבישים אה ארץ אנפין זה מייחן חור
משמאל ומלבישין איהו פכל לדריו וכלל פניו חו"י וז"ל ושמאל אה
ופניס יב"ש וא"כ אבא ויש"ש המלבישין ימיט נמלאו אחרייםם לדרום
ופניהם לזר לטון ואימא וחסנה המתלבשות שמאלו נמלאו אחרייםם
לנפון ופניהם לדרום כטרם הא"ה ויש"ש לשלם הם פניס וזיטיהו
החיר ולא ססיק וכרי הם עמה א"ה פניו למורה ואבא ויש"ש פניהם
לנפון ואימא וחסנה פניהם לדרום לפי סדר עמידה והלבשה כפרטופים
לפי מ"ש רח"ל וא"כ א"ך יהיו פני כולם כסדר עמידה פני א"ה אם לא
כמסכה מים מתפנים פניהם לזר פני א"ה . וקרוי לזה כי להקבוע
למ"ש רח"ל בשער א"ה ט"ז דע כי כאשר אור"י או ז"ן מסתכלין בגמח
של א"ה או הזונים שלהם הם עלימים ט"ו וק' ויחיק אור"י יולין

עמידת פני א"ל [ח] כדי לקבל הארת פני א"ל הגופא קימחו ומאיר בפניהם ומסתכל בפניהם [ועד] לריך גם ו"א סיסתכל ויארד גם הוא בפני יעקב הנמוך וקאר מחנו שראשו מחויל עבר החזה שלו כג"ל וכחיות פני יעקב מחזונים ונימים לנד שטופים פני ו"א כמלא שכאשר ו"א כופף קומחו יכול להסתכל בפני יעקב ולהאיר פניו כדומחא זה [אמנם] אם יהיה פנ"פ ו"א יעקב ככה יעקב עומד נמוך ושכל למטה מאד מאד. וכאם כאשר יכפוף ו"א קומחו וראשו למטה להסתכל בו לא יסתכל אלא באחורי דיעקב, לכן כוכרה שיביא אחורו לנד פני ו"א כדי לקבל הארת פני ו"א, פ"ד אבא שהוא שרשו של יעקב כג"ל שגם הוא מקבל הארת פני א"ל. [ואם] כיון שכוכרה יעקב לפמוד קד חורה לאה להפוך פניה עבר אחור יעקב להסתכל בו ולקבל הארתו מבחי' אחור רש כה יוכל לקבלם אבל למעלה באחא פלאה שאבא הפך פניו אליה אחר שנתקן רישא דעתיק יומין אז כוכרה אחא לישאר בבחי' אחור כי אין בה יכולת להפוך פניה עבר פני אבא שהפך פניו נגד לד נטיית פני א"ל ועתיק כג"ל לכן נשארו לאה ויעקב פנים שלה באחור שלו (ח). והנה כאשר נחקו וז"ן ועלו למעלה במקומם באצילות הגם ו"א שהוא ישראל ענדל בזמן המיבור כב' (ב) וזו מחארכין רגליו ומתפשטין עד למטה בבחי' יסורן (ג) כג"ל. וזו גם טקבא רחל עומדת עמו אכ"א מחכה ולחמס נמלא ז"ן מפסיקין בין לאה ליעקב ובתחלה שהיה ז"א קפן קודם התיקון ולא היו מתפשטין רגליו עד למטה היה שם מקום לסטול ג' פרטיפס לאה יעקב רחל זה כדור זה (ד) כג"ל. ועשה שנתפשטו רגליו ז"א למטה אין מקום לסטול ד' פרטיפס ביחד וזו פלחה לאה למעלה ועמדה באחורי ו"א פנים באחור עד החזה ורחל לבדה נשארה אכ"א למטה עם ז"א והיה מחויר יעקב אחוריו עבר פני ו"א ומלאו ג' בחי' לבד שומדות שם וזו נקרא ו"א יסורן מלשון שורה כבוד שורה של ג' בני אדם ומפני חסרון המקום פלחה לאה למעלה ושאררה רחל במקומה כאמסיית שהוא עבר חזה דז"א וגם (ה) חפני שהיא נקבה ובחי' טקבא היא אחור. וגם מפני שפדין אין בה כח לפמוד עם ז"א פנ"פ עד אחר הכסירה כמדע. [אמנם] לריך לתת סעם למטה פלחה לאה ולא יעקב אבל העיני מחמה סעמים שנבאר והוא כי הנה נס"ל (ו) כי ב' בחי' כס אשר בבחי' הא' היה לאבא יתרון על אחא בסיומו קודם התיקון ובבחי' ב' היה לאחא יסרון על אחא ואלו כן הנה כאשר נתקן רישא דעתיק חזרו וז"א במדרגה כג' שהוא פנים ואחור שהוא פני אבא עבר אחורי אחא. [נמצא] כי בבחי' א' יש יתרון לאבא שהיה בו כח לקבל אור פני עליין בשמים שלו מתא אבל אחא לא סים כה לקבל פאור אלקה ררך אחור ובבחי' אחרת יש

לאחא יתרון כי אחוריה קבלו (ז) אור פנים גדול וגמחקו יסר מחאוריים של אחא שלא קבלו הארה פליונה לכן היה כחן ביעקב ולאח ב' שינין בימיהו והם אלו אשר נבאר כי הגם לביות שיש יתרון לאבא על אחא כג"ל שהיה בו כח לקבל הארה דרך פנים מתאונדע הוא כי גם יעקב מקבל הארה מן אחא שהוא שרשו [ולכן] היה כח באחורי אבא שהם כלולים מי"ם כג"ל להתחקן כולם בעת התיקון ועשה מהם יעקב פרטיק שלם מי"ם של אחורים דאבא וגם לבגם היוצו בבחי' דטרא שהם יסר מובמדים ומשולים חאל בגוקבא [אבל] לאה הכנענית מאחור של אחא שלא היה אז כה לקבל הארת דרך פנים שלה לכן גם עתה לא היה כח באחור דאחא להתחקן כל יום שלה רק במלכות שבה עשירית לבד ותמנה לבדה נעשית פרטיק לאה כג"ל ובסיות בחי' אחרת שבה יסרון לאחא על אבא והוא שאחוריים דאחא קבלו הארה יסרה וגמחקו יסר מאחוריים דאבא אין ספק שבאחוריים של אחא שירדו למטה קבלו עתה בסיוט או"א פנים באחור כשנתקן רישא דעתיק כג"ל קבלו הארה גדולה מן אחא מה שלא קבלו האחוריים של אבא שירדו ולסנה זו היתה יסרון ללאה מיעקב ויהא שהיה כה כח לפלות למעלה מהחזה דז"א ויעקב נשאר לחסה מהחזה אלא שלסיומו זכר עומד בפני ז"א ולא שהיה נקבה עמדה באחור. (א) ויסוד יש סעם אחר למח לאה פלחה למעלה ולא כן יעקב והוא מפני שפיקר מקימה ותיקום ממלכות דתנונה המתלבשת תוך ז"א גם היא כמ"ש והנה היא למעלה בראש הז"א ולכן לריכה לאה לפלות שמה למעלה לקבל ההארה חמסה. אמנם יעקב כל ייקחו הוא למטה שהוא מן היסוד דאבא המתעלה מהחזה דז"א ולמטה כג"ל ולכן נשאר למטה וכבר נס"ל ג"כ למה יעקב הפך אחוריו עבר פני ז"א (ח). אמנם לאה אפ"פ שביארטו לעיל סעם הדבר למה בתחלה קודם תיקון של ז"א היה פניה באחור דיעקב (ט) עכ"ל לריך לתת למח אחר התיקון נשארה קד ולא אכ"א עם ז"א המפסיק בינה וזין יעקב פ"ד רחל שגם היא שומדת אכ"א עם ז"א. והסעם לפי שכבר נס"ל כי כל סעם סיוט חאל אכ"א עם ז"א מפני כי הנה היא נקבה אשר היא דימן קשים ובפרט שהיא אחוריה שנאלטום וקרובה אל כחטנים ורגליה יורדת מזה ואת יראים מן כחטונים שלא יסאלחו באחוריים וע"כ היא באחור עם ז"א כג"ל אבל לאה שהיא שומדת למעלה באחורי ג"ד דז"א (י) אין החטונים יכולין להסאלחו בה כח ברחל ששומדת במקום ד' תחתונים (ג"א ו"ס) (יא) דז"א (ב). ושוד כי איננה כרחל נוקבא דז"א התיקרים ושוד כי איננה מכלל ס"ם הטוללים כל האצילות אמנם היא אחוריים של כספירה כג' ואין קפידה כ"כ אם יסאלחו בה החטונים קטן גרחל (יב) ושוד

יאוצר החכמה

הגרות וביאורים (ח) שתיקן דז"א אינם יכולים לעמוד ענ"ם לסעם הכח דהינה יכולה לפמוד לקבל הארת המכר דמי ארץ קד ג"כ יעקב ולאח אינם פנים אלא פנים באחור. שפן שפון : (ב) ש"ד נבשיבור כג' או ז"א הוא שלם כל ספרים נפרטום ז"א ותיקן שפון ג' פ"ג וכשכ"ד דף פ"ח פ"ג לא גרם שיכוד ב'. שפן שפון : (ג) שפון לא פ"ג : (ד) כדכ שפון ככד דז"ל דז"א פשט כלשון שפון ויארד מנולר שפון וזכר כשאר נקדשום סס ח"ל והנה כאשר ז"א נתקן ומשגל כס"ל נחארת רגליו למטה כסוד יסורן וזו נפולחם רגליו מתיקון דין לאה ליעקב וכאשר בניים זמן תיקון רחל נקרא דז"א פלחה מן כחיה אל סקופה שנאילטו והנה אין סם מקום רק לג' בחי' כלכד ואלו ל"ז ולכן פלה לא"ס כ"ו יסורן : (ה) כשאר מקום דינה דז"א פ"ל ח"ל ארץ וגם כ"ו לריך למחוק וגם כדלשון ונמקום חלל נקבה נכתוב נוקימה והוא סעם למח פלחה לא"ס ולא רחל ואחפ פפני שהיא נוקריה כח זונים דז"ל לכן נשארה כקופה כ"ו עוד לריך למחוק וגם כ"ו וז"ל ופפני שפדין כ"ו וכוח סעם לפ"פ ששארה אכ"א עוד כחמה מפני שפון כ"ו כח כ"ו ולכוסף נמא פלחן כן ופפני שפדין אין גם כ"ו עד אחר כתיבה לכן שארה באחור : (ו) שפון י"א פ"ח : (ז) שפון שפון דז"א : (ח) לעיל כתיקון וכוח כ"ו לבידי כפניו ככוסף קופטו ופפני כפניו וקאר קופטו שפון. שפון שפון : (ט) לעיל כתיקון וכוח סעם דז"א כ"ו פנים באחור דאחא לא יכלם לקבל הארת פני ז"א יסורן : (י) ש"ד אחוריים למטה מאחורי הדעם חכ נקרא לחורי ג"ד. [אם] שפון (יא) כן הוא כתיבה כשאר קדמות כשאר פ"ד ארץ. שפון שפון : (יב) דלח"ס שפון שפון ל"ם פ"ג כשאר כלסיות פנסיים שפא וגם נס"ל וגם לחורי פלחה נודעים מנודים דינין ואשאר דכל אלו כספתיים אינו מופיל כי אם כשקיים :

השמה יפה שעה

אל האון כיון שחורפיתם בקדושה נתנה רשות מקרא מלא דבר ככה די כי הויה נמאקן וזו הנה שין כ' אל יראיו וכדומה כל החורם מלאה ואנו ליה פנינו טפוח עד יערס פליונו רוח ממרום ואל יסן שפון אט ראים לך כיראל : (א) ושוד סעם אחר כ"ו וכוח מפני שפיקר מקומה ותיקתה היה כמל' דחטונה המתלבשה גם היא בחור ז"א כ"ו. וז"א אם מפני כך לא היה לה להכילת לדעה כי אם אחורי התי"ם שהרי המל' דחטונה היה עמדת היסוד שלה כמדע ועמדת היסוד דחטונה היא היסוד כקו אמלטי ה"ח ח"ל. ושוד לו סם במ"ב ועמדת יסוד ויכנס עליהם כי אחר נדלות ז"א לגמרי הויה מקומה כג' העליון של ת"ם